ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΛΟΡ Ο ΣΚΟΥΑΙΤΡ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥΣ

Α ΓΑΙΠΟΝΤΟΥΣΑΝ τρελλά! Ἐκεῖνος λεγόταν Ἰάκωβος κ' ἐκείνη Ἰωάννα. Τὴ μέρα ποὺ παντρεύτηκαν, ἐκεῖνος ἦταν εἴκοσι πέντε ἐτῶν κ' ἐκείνη μόλις δεκαεννηά. Καὶ ταίριαζαν περίφημα.

Ὅταν πήγαιναν, τήν Κυριακή, νὰ κάνουν καμμιὰ βόλτα σὲ κανένα ἀπὸ τὰ προάστεια τῶν Παρισίων, ὅποιος τοὺς ἔβλεπε νὰ περπατᾶνε μὲς στὰ δάση ἢ στὶς ὄχθες τῶν ποταμῶν, σφιχτὰ ἀγκαλιασμένοι, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν κόσμο τριγύρω τους, θὰ φανταζόταν πὼς ἦσαν ἐρωτευμένοι ποὺ ζούσανε μὲ τὴ γλυκειὰ προσμονὴ τοῦ γάμου. Περπατούσανε ἐκστατικοί. Ἐκεῖνος ἄνοιγε στὴ γυναικούλα του τὴν καρδιὰ του, τῆς μιλοῦσε γιὰ τὰ ὄνειρα καὶ τὶς ἐπιθυμίες του, ἐνῶ ἐκείνη τὸν ἄκουγε σὰν μεθυσμένη, γερμένη στὴν ἀγκαλιά του.

Ὅλη τὴν ἑβδομάδα, πέθαιναν στὴ δουλειά. Ὁ Ἰάκωβος ἔφευγε ἀπ' τ' ἄγια χαράματα γιὰ τὴν ἐργασία του, ὅπου δούλευε ὅλη τὴ μέρα μὲς στὰ καμίνια καὶ τὸν τρομερὸ θόρυβο ποὺ ἔκαναν ἡ μηχανές, ἐνῶ ἡ Ἰωάννα σιγύριζε τὸ νοικοκυριό τους, ἔφτιαχνε διάφορα ἐργόχειρα, ἕνα σωρὸ τέλος κομψὰ μικροπράγματα, τὰ ὁποῖα μονάχα τὰ εὐκίνητα δαχτυλάκια μιᾶς Παρισινῆς μποροῦν νὰ φτιάξουν...

Τὸ βράδυ, ὅταν ὁ Ἰάκωβος γυρνοῦσε σπίτι του τσακισμένος ἀπὸ τὴ δουλειά, ἔπερνε στὰ χοντρὰ χέρια του τὸ ξανθὸ κεφαλάκι τῆς Ἰωάννας του, τὴ φιλοῦσε γλυκὰ στὰ μάτια κ' ἔννοιωθε τὴν κούραση νὰ φεύγη ἀπὸ πάνω του.

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο, δὲν τοὺς ἔλειπε ἀπολύτως τίποτα γιὰ νὰ εἶνε πλήρης ἡ εὐτυχία τους.

Εἶχαν ἀποκτήσει ἕνα ἀγγελοῦδι, ἕνα μικρὸ ἀγοράκι...

Ἄ! ἦταν ἀπερίγραπτη ἡ χαρὰ τῆς Ἰωάννας καὶ τοῦ Ἰακώβου. Μὰ καὶ τὸ παιδάκι τους ἤτανε τόσο χαριτωμένο! Σωστὸ χερουβείμ. Σὲ ἡλικία ἕξη μηνῶν, κύτταζε τοὺς γονεῖς του μὲ ἄπειρη τρυφερότητα, καὶ τὰ μάτια του, τὰ ἔξυπνα καὶ ζωηρὰ μάτια του, ἔδειχναν τὴν πρώϊμη ἀνάπτυξη τοῦ μυαλοῦ του. Ναί, ἤτανε σὰν μεγάλο παιδί...

Ἡ Ἰωάννα ἔλεγε πὼς ὁ μικρὸς ἦταν ἀπαράλλαχτος ὁ πατέρας του. Εἶχε τὰ μάτια του καὶ τὴ μύτη του! Ὁ Ἰάκωβος ὅμως διεμαρτύρετο. Εἶχε τὴ γνώμη πὼς ὁ μικρὸς ἐμοιαζε μᾶλλον τῆς μαμᾶς του.

Ὅταν τὸ ἔλεγε αὐτό, ἡ Ἰωάννα θύμωνε. Ἤτανε μιὰ χαρὰ νὰ βλέπης τὸ ἀγαπημένο αὐτὸ ἀντρόγυνο νὰ μαλλώνη τίνος ἐμοιαζε περισσότερο ὁ μικρός. Στὸ μεταξύ, τὸ ἀγοράκι τους μεγάλωνε μέσα στὴν οἰκογενειακὴ αὐτὴ εὐδαιμονία. Θὰ ἤτανε δύσκολο νὰ πῆ κανεὶς ἂν ἐμοιαζε περισσότερο τοῦ μπαμπᾶ ἢ τῆς μαμᾶς του, τὸ γεγονὸς ὅμως ἤτανε πὼς ἦταν χαριτωμένο. Ἡ Ἰωάννα ἤτανε περήφανη γιὰ τὸν μπεμπέ της. Ὅταν μάλιστα ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ περπατάη, ἡ καϋμένη ἡ Ἰωάννα, δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, παρὰ νὰ κυττάζη τὸ ἀγοράκι της ποὺ περπατοῦσε δειλὰ καὶ φοβισμένα ἀπὸ τὴ μιὰ καρέκλα στὴν ἄλλη.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Ἰωάννα ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε τὸ μικρὸ τους σ' ἕνα φωτογράφο νὰ τοῦ βγάλουν μιὰ φωτογραφία. Ὁ μπεμπὲς πόζαρε μὲ μιὰ σοβαρότητα καταπληκτική! Ἄ! μὰ ἤταν γιὰ δάγκωμα!... Τὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ ὁ φωτογράφος ἦταν ἕτοιμος νὰ πάρη τὴ φωτογραφία, ἔβαλε μιὰ ὡραία χρωματιστὴ εἰκόνα πάνω ἀπὸ τὴ μηχανή κ' ἔτσι ὁ μικρὸς βγῆκε μὲ τὰ ματάκια του ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὴν κατάπληξη.

Ἡ Ἰωάννα ἔβαλε τὴ φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ της σὲ μιὰ μεγάλη κορνίζα μὲ ζωγραφιστὰ λουλούδια καὶ τὴν κρέμασε στὴν κρεββατοκάμαρά τους. Φώναξαν μάλιστα ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους νὰρθοῦν νὰ καμαρώσουν τὴ φωτογραφία τοῦ μπεμπέ.

***

Ἕνα βράδυ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Ἰωάννα ἔβαζε τὸ μικρό της νὰ πλαγιάση, τὸν ἄκουσε νὰ βήχη. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ἔβηχε περισσότερο καὶ ἡ μαμά του πρόσεξε πὼς ἤτανε λιγάκι χλωμός. Τοῦ ἔδωσαν ἕνα ζεστὸ νὰ πιῆ, μὰ ὁ βήχας τοῦ μικροῦ δὲν σταμάτησε καθόλου. Φώναξαν τότε τὸ γιατρό, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ κάνη τίποτα.

Καὶ ὕστερ' ἀπὸ ὀχτὼ μέρες, ὁ μικρὸς πέθανε, ξεψύχησε σὰν πουλάκι, ἔτσι ὅπως πεθαίνουν ὅλα τὰ παιδιά. Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Ἰωάννα ξενύχτησαν κλαίοντας πάνω στὸ παγωμένο, ἀνθοστολισμένο κορμάκι τοῦ παιδιοῦ τους. Μερικοὶ μαυροντυμένοι καὶ βάναυσοι ἄνθρωποι ἤρθανε, ὕστερα, ἔκλεισαν τὸν μικρὸ σ'ἕνα νεκροκρέββατο καὶ τὸν πήρανε νὰ τὸν πᾶνε νὰ τὸν θάψουν.

Ὅταν ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Ἰωάννα γύρισαν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο καὶ βρέθηκαν στὸ κρύο δωμάτιό τους, τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι δὲν ἀντιλαλοῦσαν πειὰ τὰ γέλια καὶ τὶς εὔθυμες φωνὲς τοῦ παιδιοῦ τους, κυττάχτηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀμίλητοι, χωρὶς νὰ ἔχουν πειὰ δύναμη νὰ κλάψουν ἄλλο...

***

Ἀπὸ κείνη τὴ μοιραία καὶ τραγικὴ μέρα, τὸ ἀντρόγυνο κατάλαβε πὼς ἔσπασαν οἱ δεσμοὶ ποὺ τοὺς ἔσμιγαν ἄλλοτε τόσο δυνατά.

Τὸ βράδυ, πρὶν πλαγιάσουν, δὲ φιλιόντουσαν πειὰ ὅπως πρῶτα. Πολλὲς νυχτιές, ἡ Ἰωάννα κοιμόταν μόνη της. Ὁ Ἰάκωβος γυρνοῦσε ἀργὰ σπίτι του. Κ' ἡ γυναῖκα του ἄρχισε νὰ θυμώνη μὲ τὴν ἀδιαφορία αὐτὴ τοῦ συζύγου της. Ἤταν κατάσταση αὐτὴ νὰ γυρίζη σπίτι του τέτοιαν ὥρα! Τί, γιὰ δοῦλο τὴν ἔπερνε; Ποιὸς ξέρει μὲ τὶ παληανθρώπους συναναστρεφότανε!...

Ὁ Ἰάκωβος δὲν τῆς ἔδειχνε πειὰ τὴν ἴδια ἀγάπη ποὺ τῆς εἶχε ἄλλοτε. Δὲν τοῦ ἤτανε καθόλου εὐχάριστο νὰ γυρνάη σ' ἕνα κρύο κ' ἔρημο σπίτι, γιὰ νὰ βρῆ μιὰ γυναίκα σωπηλὴ καὶ ἀμίλητη, ποὺ δὲν ἄκουγε τὸ στόμα της νὰ πῆ μιὰ κουβέντα!... Καλύτερα ἤτανε στὴν ταβέρνα!

***

Καὶ μιὰ νύχτα, συνέβη κεῖνο ποὺ ἀνεμένετο ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Ἡ Ἰωάννα, βλέποντας πὼς ὁ Ἰάκωβος ἄργησε νὰ γυρίση σπίτι, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, θύμωσε καὶ τοῦ εἶπε ἕνα λόγο παραπάνω.

Ὁ Ἰάκωβος, ποὺ ἤτανε πιομένος καὶ γύρευε ἀφορμὴ νὰ τσακωθῆ, σήκωσε τὶς γροθιές του καὶ πλησίασε τὴν Ἰωάννα ἀπειλητικός.

Ἐκείνη δὲν ἔκανε καμμιὰ χειρονομία νὰ προφυλαχτῆ. Τὸν κύτταξε μονάχα μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα καὶ κατάπληκτα, σὰν νὰ μὴν πίστευε πὼς ὁ Ἰάκωβος θὰ τολμοῦσε νὰ τὴν χτυπήση.

Ὁ Ἰάκωβος κατάλαβε τὴ σημασία τῆς ματιᾶς της, κατέβασε τὰ χέρια του κ' ἔπεσε, συντετριμμένος, σὲ μιὰ καρέκλα.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἔμειναν καὶ οἱ δυὸ σιωπηλοί, ταραγμένοι ἀπὸ τὴ δυνατὴ συγκίνηση.

Ὕστερα, ἡ Ἰωάννα τοῦ εἶπε:

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, Ἰάκωβε, βαρέθηκα πειὰ αὐτὴν τὴν ζωή. Σήμερα, δὲ τόλμησες νὰ μὲ χτυπήσης, αὔριο ὅμως θὰ συμβῆ κι' αὐτὸ—νὰ εἶσαι βέβαιος. Καλύτερα λοιπὸν νὰ ξεμπερδεύουμε μιὰ ὥρα γρηγορώτερα—καὶ νὰ τραβήξη ὁ καθένας τὸ δρόμο του.

— Ναί, καλύτερα νὰ χωριστοῦμε, Ἰωάννα, τῆς ἀποκρίθηκε τότε ὁ Ἰάκωβος. Τὸ ξέρεις καλὰ πὼς δὲν εἶμαι κακός, μὰ δὲν μποροῦμε πειὰ νὰ ζήσουμε μαζύ, τώρα ποὺ χάσαμε τὸ παιδί μας. Πᾶρε ὅ,τι θέλεις καὶ πήγαινε στῆς μητέρας σου. Καὶ ἂν ποτε μὲ χρειαστῆς, ἐδῶ εἶμαι.

Καὶ ἐξακολούθησαν νὰ μιλοῦνε, χωρὶς θυμό, ἥσυχα καὶ σοβαρά. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πῆραν τὴν ἀπόφαση νὰ χωριστοῦνε, ἔννοιωσαν ἕνα μεγάλο βάρος νὰ φεύγη ἀπὸ τὴν καρδιά τους.

***

Ὁ Ἰάκωβος ἔκατσε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ παρακολουθοῦσε τὴ γυναίκα του ποὺ πηγαινοερχότανε μές στὸ δωμάτιο, γεμίζοντας ἕνα σεντοῦκι μὲ ροῦχα καὶ μὲ διάφορα μικροπράγματα.

Δὲ μιλούσανε. Ἤτανε βυθισμένοι σὲ θλιβεροὺς στοχασμούς.

Ὅταν ὅμως ὁ Ἰάκωβος εἶδε τὴ γυναίκα του νὰ πλησιάζη στὸν τοῖχο καὶ νὰ ξεκρεμάη τὴ φωτογραφία τοῦ πεθαμένου παιδιοῦ τους, σηκώθηκε ἀπότομα ἀπὸ τὴ θέση του καὶ τῆς φώναξε:

— Ἄ! ὅλα κι' ὅλα! Ἡ φωτογραφία αὐτὴ θὰ μείνη σὲ μένα!

— Τί; θὰ μοῦ πάρης τὴ φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ μου; ἐκραύγασεν ἡ Ἰωάννα!

Δὲν ἤτανε πειὰ ἡ συνεθισμένη ἡ Ἰωάννα. Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο, εἶχε μεταβληθῆ ὁλόκληρη. Ἔμοιαζε μὲ θηρίο!... Ξαφνικὰ ὅμως, τὸ πρόσωπό της ἄλλαξε ἔκφρασι. Τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα. Ἡ φωνή της ἔγινε παραπονετική:

— Δόμου, σὲ παρακαλῶ Ἰάκωβε, τὴ φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ μας. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη χαρὰ ποὺ θὰ ἔχω στὴ μαύρη ζωὴ ποὺ θὰ ζήσω ἔρημη ἀπὸ δῶ κι' ἔμπρός. Εἶμαι ἡ μητέρα του. Ἐγὼ τὸ ἔθρεψα, ἐγὼ τ' ἀνάστησα στὴν ἀγκαλιά μου. Φτωχό μου ἀγοράκι! Γιατὶ μᾶς ἄφησες κι' ἔφυγες; Ὅταν ξυπνοῦσα τὸ πρωῒ, πήγαινα καὶ τὸ καμάρωνα... Ὤ! ἤτανε μιὰ χαρὰ τ' ἀγγελοῦδι μου!...Μὴ μοῦ πέρνεις τὴ φωτογραφία. Ἰάκωβε...

Ὁ Ἰάκωβος ἔκλαιγε. Καὶ ὅταν ἡ Ἰωάννα σώπασε, τὴ ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε:

— Καὶ ἂν δὲ σοῦ δώσω τὴ φωτογραφία τί θὰ κάνης;

— Δὲ θὰ τὸ κουνήσω βῆμα ἀπὸ δῶ!

— Ἔ! λοιπὸν δὲ σοῦ τὴ δίνω!...

Ἡ Ἰωάννα κατάλαβε πὼς μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἰάκωβος τὴν παρακαλοῦσε νὰ μὴ φύγη. Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ φιλήθηκαν παράφορα. Ὁ μπεμπὲς στὴ φωτογραφία του φαινότανε σὰν νὰ χαμογελοῦσε ἀπὸ εὐχαρίστηση...

Καρ. Φλὸρ Ο Σκουαίτρ

Κοιμόταν μόνη της...

ΠΙΣΤΩΣΙΣ ΔΕΝ ΔΙΔΕΤΑΙ!...

Ὁ ἱστορικὸς Μαιζεράς ἀναφέρει ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Κάρολος ὁ 7ος εἶχε συνήθως τέτοιες φτώχειες ὥστε κάποτε ποὺ θέλησε νὰ παραγγείλη ἕνα ζευγάρι παπούτσια, ὁ παπουτσῆς τοῦ ἀρνήθηκε νὰ τοῦ κάνη πίστωση!...